

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Praze rozhodl samosoudkyní Mgr. Marcelou Uhříčkovou ve věci

žalobce: **I. S.**, narozený X
státní příslušnost Ukrajina
t. č. X
sídlem X

zastoupený advokátem JUDr. Tomášem Tomšíčkem
sídlem Vlastina 602/23, 323 00 Plzeň

proti
žalovanému: **Ministerstvo vnitra**
sídlem Nad Štolou 936/3, 170 00 Praha 7

o **žalobě proti rozhodnutí** žalovaného ze dne 7. 3. 2024, č. j. OAM-318/LE-LE05-LE31-NV-2024,

takto:

- I. Žaloba se zamítá.
- II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.
- III. Ustanovenému zástupci JUDr. Tomáši Tomšíčkovi se odměna za zastupování nepřiznává.

Odůvodnění:

Vymezení věci

1. Žalobce se žalobou podle části třetí, hlavy druhé, dílu prvního zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“) domáhá zrušení v záhlaví označeného rozhodnutí žalovaného (dále jen „napadené rozhodnutí“), jímž mu žalovaný podle § 73 odst. 3 písm. c) zákona č. 325/1999 Sb., o azylu, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o azylu“) nepovolil vstup na území České republiky a podle § 73 odst. 4 zákona o azylu stanovil dobu, na niž se nepovoluje vstup, do 28. 8. 2024.

Shodu s prvopisem potvrzuje: Mgr. E. M.

Žaloba

2. Žalobce považuje napadené rozhodnutí za nezákonné a nepřezkoumatelné, neboť žalovaný podle něj nedostatečně zdůvodnil zajištění v přijímacím středisku. Navíc v případě žalobce vůbec nebyl naplněn aplikovaný důvod pro nepovolení vstupu na území České republiky a doba, po kterou žalobci nebyl povolen vstup na území České republiky, je nepřiměřená a nedostatečně zdůvodněná.
3. K důvodu pro nepovolení vstupu žalobce konkrétně uvádí, že jej nelze trestat za přešlapy, kterých se dopustil v minulosti (konkrétně za to, že byl v letech 2006 a 2015 shledán vinným za spáchání trestných činů, za něž si již odpykal trest), a že je třeba vycházet z aktuálního skutkového a právního stavu. Žalobce ani neměl svým vstupem na území České republiky v úmyslu porušovat správní rozhodnutí, jímž mu byl vstup na území zakázán s platností do 9. 8. 2024. Žalobce se však domníval, že zákaz vstupu skončil již v únoru 2024, neboť mu to sdělil právník, který jej při posledním pobytu v přijímacím středisku navštěvoval, a plynulo to také z tehdejšího rozhodnutí žalovaného. Proto se žalobce rozhodl v březnu 2024 přicestovat do České republiky a požádat zde o udělení mezinárodní ochrany. Žalobce je přesvědčen o tom, že ne každé porušení právní povinnosti představuje hrozbu pro veřejný pořádek, přičemž poukazuje mj. na rozsudky Krajského soudu v Praze ze dne 27. 10. 2023, č. j. 49 A 4/2023-36, a ze dne 13. 3. 2024, č. j. 42 A 1/2024-36, jimiž byl řešen případ obdobný tomuto. Dále žalobce podotýká, že nepovolení vstupu je *de facto* zajištěním, které je prostředkem *ultima ratio*, jenž by měl být využíván pouze tehdy, když se mírnější opatření ukážou být nemožnými či neúčelnými. V napadeném rozhodnutí přitom absentuje jakékoli zdůvodnění, proč žalovaný nevyužil žádné ze zvláštních opatření dle § 47 zákona o azylu. Dále žalobce namítá, že měla být pečlivěji posouzena přiměřenost zásahu napadeného rozhodnutí do jeho soukromého a rodinného života. V České republice totiž žije žalobcova matka, které byla udělena dočasná ochrana a která je z důvodu svého vysokého věku značně limitována a bez žalobcovy pomoci dokáže jen stěží fungovat. Omezení žalobcovy osobní svobody se tedy znatelně dotýká nejen žalobce, ale i jeho matky. Žalobcův pobyt v přijímacím středisku je též nevhodný a zamýšleného cíle by bylo možné dosáhnout i prostřednictvím zvláštního opatření podle § 47 zákona o azylu, jelikož by žalobce mohl pobývat u své matky. Doba, po kterou žalobci nebyl povolen vstup na území České republiky, navíc je nepřiměřeně dlouhá a odporuje účelu „zajištění“, přičemž žalovaný napadené rozhodnutí v tomto ohledu nezdůvodnil transparentně a přiléhavě. Žalovaný zcela nesprávně a v rozporu s účelem zákona sečetl lhůty pro vydání rozhodnutí ve věci mezinárodní ochrany, pro podání případné žaloby, pro vydání soudního rozhodnutí, pro podání kasační stížnosti a pro rozhodnutí o ní, jejichž součet přesáhl maximálních 180 dnů, a proto žalovaný stanovil dobu na maximální možnou.

Vyjádření žalovaného

4. Žalovaný se žalobou nesouhlasí a navrhuje, aby ji soud zamítl. Má za to, že zjistil skutečný stav věci a rozhodl v souladu se zákonem. Žalovaný připomíná, že žalobce přicestoval do Prahy přesto, že byl veden v evidenci nežádoucích osob a měl uložen zákaz vstupu do České republiky od 31. 3. 2015 do 9. 8. 2024. Poté, co mu byl odepřen vstup, žalobce požádal o mezinárodní ochranu, přičemž vypověděl, že v roce 2015 užil falešnou identitu v padělaném litevském pase a na začátku května 2023 nelegálně překročil hranice Rumunska, kde získal dočasnou ochranu. Do České republiky se pak pokusil vstoupit dvakrát, přičemž byl pokaždé zadržen. Žalobce také byl v minulosti jednou odsouzen v Ukrajině a dvakrát v České republice za trestnou činnost. Za daných okolností bylo dle názoru žalovaného

nepovolení vstupu žalobci namíste, neboť by žalobce mohl představovat nebezpečí pro bezpečnost státu nebo veřejný pořádek. V jeho případě ani nebylo vhodné aplikovat zvláštní opatření. Při zvažování délky doby, po kterou žalobci nelze umožnit vstup na území, vzal žalovaný v potaz, že nejprve bude třeba posuzovat, zda žalobcova žádost o udělení mezinárodní ochrany není zjevně nedůvodná.

Podstatný obsah správního spisu

5. Žalobce dne 1. 3. 2024 přicestoval letecky linkou z Bukurešti na Letiště Václava Havla v Praze (hraniční přechod Praha-Ruzyně) a měl v úmyslu vstoupit na území České republiky. Při policejní kontrole předložil svůj cestovní doklad. Lustrací bylo zjištěno, že žalobce je veden v evidenci nežádoucích osob. Téhož dne byl žalobci odepřen vstup na území České republiky, načež požádal o udělení mezinárodní ochrany a byl předán do Přijímacího střediska X.
6. Z výpisu z evidence nežádoucích osob dále plyne, že rozhodnutím ze dne 9. 8. 2018 byl žalobci zakázán vstup do České republiky do 9. 8. 2024. Z opisu z evidence rejstříku trestů fyzických osob vyplývá, že Obvodní soud pro Prahu 3 trestním příkazem ze dne 28. 8. 2006, sp. zn. 14 T 79/2006, který nabyl právní moci 20. 3. 2009, uložil žalobci trest vyhoštění v délce pěti let, který žalobce vykonal dne 20. 3. 2014. Obvodní soud pro Prahu 8 trestním příkazem ze dne 23. 3. 2015, sp. zn. 5 T 20/2015, který nabyl právní moci 20. 3. 2015, uložil žalobci trest vyhoštění v délce tří let, který žalobce vykonal dne 23. 4. 2018.
7. Dne 6. 3. 2024 žalobce ke své žádosti o udělení mezinárodní ochrany mj. uvedl, že v roce 2015 užíval jméno E. O. uvedené v padělaném litevském pase. Na Ukrajině naposledy pobýval ve městě Z., odkud odjel začátkem května 2023 vlakem do Z. a poté pěšky nelegálně vstoupil do Rumunska, odkud letěl do České republiky, kde mu bylo řečeno, že byl do 13. 2. 2024 deportován, pročez byl vrácen do Rumunska. V Rumunsku byla žalobci udělena dočasná ochrana, jíž se zřekl. Společně s matkou pak přijel do České republiky, odkud byl dne 7. 7. 2023 znovu eskortován do Rumunska. Poté pobýval v Rumunsku, kde také pracoval. Dne 1. 3. 2024 přiletěl do České republiky, neboť se domníval, že jeho deportace již skončila. Žalobce dále vypověděl, že na Ukrajině mu byl v letech 1987-1990 uložen podmíněný trest za výtržnictví a v České republice byl odsouzen v letech 2005 a 2015 (naposledy za padělání dokladů).
8. Dne 7. 3. 2024 žalovaný vydal napadené rozhodnutí. Konstatoval, že povolení vstupu žalobce na území České republiky by mohlo představovat nebezpečí pro bezpečnost státu nebo veřejný pořádek. Žalobce totiž přicestoval do České republiky a chtěl vstoupit na její území, přestože k tomu nebyl oprávněn, neboť mu byl vstup na území Evropské unie zakázán rozhodnutím Policie České republiky do 9. 8. 2024. Proto byl žalobci odepřen vstup na území již ve dnech 7. 5. 2023 a 19. 5. 2023. Z výpisu z cizineckého informačního systému nadto dle žalovaného vyplynulo, že žalobci bylo opakovaně uloženo správní vyhoštění a že byl dvakrát odsouzen za páchání trestné činnosti – v roce 2005 za krádež a poškozování cizí věci a v roce 2015 za padělání a pozměnění veřejné listiny, přičemž mu byl v obou případech uložen trest vyhoštění. Žalobce tedy v minulosti porušoval veřejný pořádek a dopouštěl se také deliktů proti zákonu č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území České republiky a o změně některých zákonů (dále jen „zákon o pobytu cizinců“), za což mu byl opakovaně uložen zákaz vstupu a pobytu na území České republiky, naposledy platný až do 9. 8. 2024. I ten však žalobce opakovaně porušil, neboť se dne 5. 5. 2023 neúspěšně pokusil vstoupit do Maďarska, ve dnech 7. 5. 2023 a 19. 5. 2023 do České republiky a nyní se opětovně pokusil

neoprávněně vstoupit na území České republiky. S ohledem na předchozí odepření vstupu do Maďarska a České republiky si přitom žalobce musel být vědom zákazu a protizákonnosti svého jednání. Pokud by žalobci byl umožněn vstup na území České republiky, bylo by to dle názoru žalovaného v přímém rozporu se správním vyhoštěním i s odepřením vstupu vydaným Policií České republiky, a tedy by již samotný vstup odporoval veřejnému pořádku. V případě žalobce existovalo skutečné, aktuální a dostatečně závažné nebezpečí pro veřejný pořádek spočívající nejen v tom, že žalobce veřejný pořádek narušil opakovaně již v minulosti, ale především v tom, že tak činí vědomě i nyní. Stejně jako v květnu 2023 se přitom žalobce nejprve pokusil neoprávněně vstoupit na území České republiky a až poté, co mu byl odepřen vstup, podal žádost o udělení mezinárodní ochrany. Jakkoli si žalovaný byl vědom válečné situace na Ukrajině, nemohl přehlédnout, že žalobci poskytl útočiště před válkou Rumunsko, které mu dokonce již dvakrát udělilo dočasnou ochranu. Žalobce tudíž dle přesvědčení žalovaného nebyl přinucen k porušování veřejného pořádku svou tíživou situací, nýbrž byl veden snahou dostat se do země dle svého výběru. Žádost o udělení mezinárodní ochrany se proto žalovanému jevila jako podaná účelově a v rozporu s podmínkami vstupu a pobytu cizinců.

9. Žalobcovo jednání dle názoru žalovaného nesvědčilo o tom, že by žalobce mínil nyní respektovat své zákonné povinnosti, neboť do České republiky přicestoval s vědomím, že jedná protizákonně. Dle žalovaného nebylo možné očekávat, že by žalobce své chování změnil a dodržel mírnější zvláštní opatření dle § 47 zákona o azylu, pokud v minulosti nerespektoval ani soudem uložený trest vyhoštění. Žalobce přitom nebyl osobou vyloučenou z aplikace § 73 odst. 3 zákona o azylu. Ve vztahu k délce doby, po kterou žalobci nelze povolit vstup na území České republiky, žalovaný uvedl, že nejprve bude nutné vyhodnotit, zda žalobcova žádost o udělení mezinárodní ochrany není zjevně nedůvodná dle § 16 zákona o azylu nebo zda na ni není třeba aplikovat § 25 téhož zákona. Dle § 74 odst. 2 písm. e) zákona o azylu činí lhůta k rozhodnutí 4 týdny od podání žádosti a v případě jejího nedodržení by žalobci musel být vstup na území povolen. Pokud by však bylo o žádosti rozhodnuto dle § 16 nebo § 25 zákona o azylu, měl by žalobce právo podat proti správnímu rozhodnutí žalobu, která ze zákona nemá odkladný účinek. Žalovaný proto ke čtyřtýdenní lhůtě připočetl lhůtu 15 dnů na podání žaloby, o níž by měl krajský soud rozhodnout do 60 dnů. Nebyla-li by žaloba podána, pak by měl žalobce vycestovat z území do 30 dnů a setrvat v přijímacím středisku na mezinárodním letišti nejdéle po dobu dalších 30 dnů ode dne vydání rozhodnutí o žádosti o mezinárodní ochranu nebo od vydání rozhodnutí soudu o žalobě. Po přičtení lhůty pro rozhodnutí krajského soudu o žalobě a lhůty 30 dnů pro vycestování by již dle žalovaného byla překročena maximální lhůta 180 dnů, po kterou může být žadatel umístěn v přijímacím středisku. Proto žalovaný stanovil lhůtu, po kterou žalobci nelze umožnit vstup na území, na maximálních 180 dnů, tj. nejdéle do 28. 8. 2024.

Splnění procesních podmínek a rozsah soudního přezkumu

10. Soud ověřil, že žaloba byla podána včas, osobou k tomu oprávněnou a splňuje všechny formální náležitosti na ni kladené. Proto ji věcně projednal.
11. Napadené rozhodnutí soud přezkoumal v rozsahu a mezích žalobních bodů, přičemž vycházel ze skutkového a právního stavu, který zde byl v době jeho vydání (§ 75 odst. 1 a 2 s. ř. s.). Soud přitom neshledal žádnou nezákonnost, kterou by byl povinen zohlednit nad rámec žalobních bodů ve smyslu rozsudku velkého senátu Soudního dvora ze dne 8. 11. 2022 vydaného ve spojených věcech C-704/20 a C-39/21, ani žádné důvody, pro které by měl

posuzovat zákonnost napadeného rozhodnutí podle skutkového stavu ke dni svého rozhodnutí (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 4. 9. 2019, č. j. 9 Azs 193/2019-48, č. 3933/2019 Sb. NSS).

12. O žalobě soud rozhodl v souladu s § 73 odst. 7 zákona o azylu bez jednání, neboť účastníci o nařízení jednání do 5 dnů od podání žaloby nepožádali a ani soud nepovažoval nařízení jednání za nezbytné.

Posouzení věci soudem

13. Podle § 73 odst. 1 zákona o azylu policie předá žadatele o udělení mezinárodní ochrany, který žádost o udělení mezinárodní ochrany podal v tranzitním prostoru mezinárodního letiště, do přijímacího střediska na mezinárodním letišti, nejsou-li splněny důvody pro jeho zajištění podle zákona o pobytu cizinců na území České republiky.
14. Podle § 73 odst. 2 zákona o azylu ministerstvo poučí žadatele o udělení mezinárodní ochrany při jeho předání do přijímacího střediska na mezinárodním letišti o skutečnosti, že mu podáním žádosti o udělení mezinárodní ochrany nevzniká právo na vstup na území a bude povinen, není-li dále stanoveno jinak, po dobu řízení o jeho žádosti setrvat v přijímacím středisku na mezinárodním letišti.
15. Podle § 73 odst. 3 písm. c) zákona o azylu ministerstvo rozhodne do 5 pracovních dnů ode dne podání žádosti o udělení mezinárodní ochrany v případě nutnosti o nepovolení vstupu na území žadateli o udělení mezinárodní ochrany, nelze-li účinně uplatnit zvláštní opatření, jestliže je důvodné se domnívat, že by mohl představovat nebezpečí pro bezpečnost státu nebo veřejný pořádek.
16. Ministerstvo dle § 73 odst. 4 zákona o azylu v rozhodnutí o nepovolení vstupu na území stanoví dobu, po kterou nemůže žadatel o udělení mezinárodní ochrany na území vstoupit; tuto dobu lze prodloužit, a to i opakovaně. Doba pobytu žadatele o udělení mezinárodní ochrany v přijímacím středisku na mezinárodním letišti nesmí být delší než 180 dnů ode dne podání žádosti o udělení mezinárodní ochrany.
17. Podle § 47 odst. 2 zákona o azylu může ministerstvo rozhodnout o uložení zvláštního opatření žadateli o udělení mezinárodní ochrany, jestliže nastanou důvody podle § 46a odst. 1 nebo § 73 odst. 3, ale je důvodné se domnívat, že uložení zvláštního opatření je dostatečné k zabezpečení účasti žadatele o udělení mezinárodní ochrany v řízení ve věci mezinárodní ochrany. Zvláštním opatřením se podle § 47 odst. 1 zákona o azylu rozumí rozhodnutím ministerstva uložená povinnost žadatele o udělení mezinárodní ochrany zdržovat se v pobytovém středisku určeném ministerstvem [písm. a)] nebo osobně se hlásit ministerstvu v době jím stanovené [písm. b)].
18. Úvodem soud připomíná, že nepovolení vstupu na území podle § 73 zákona o azylu je spojeno s povinností cizince setrvat v přijímacím středisku na mezinárodním letišti, čímž fakticky dochází k omezení svobody pohybu obdobně, jako je tomu v případě zajištění cizince (srov. rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 26. 7. 2023, č. j. 1 Azs 78/2023-35, a ze dne 5. 12. 2014, č. j. 4 Azs 200/2014-33). Cizinec je sice oprávněn opustit prostor mezinárodního letiště, ale pouze směrem mimo území České republiky. Je proto třeba mít na paměti, že zajištění, a tedy i nepovolení vstupu spojené s omezením osobní svobody, je mimořádným institutem. Právo Evropské unie, z něhož vychází i vnitrostátní právní úprava, stanoví subsidiaritu zajištění ve vztahu k mírnějším donucovacím opatřením (tj. zvláštním opatřením v terminologii zákona o azylu), a z tohoto důvodu jsou na žalovaného

kladeny požadavky na řádné a individualizované odůvodnění nevyužití zvláštních opatření (viz např. rozsudek zdejšího soudu ze dne 26. 9. 2023, č. j. 45 A 5/2023-27).

19. Z rozhodovací praxe správních soudů dále plyne, že pojem „*nebezpečí pro veřejný pořádek*“ užitý v § 73 odst. 3 písm. c) zákona o azylu je třeba vykládat tak, že cizinec musí představovat skutečné, aktuální a dostatečně závažné nebezpečí pro veřejný pořádek (viz rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 23. 6. 2023, č. j. 5 Azs 73/2023-28, a ze dne 26. 7. 2023, č. j. 1 Azs 78/2023-35), přičemž takovým nebezpečím není fakt samotného nelegálního vstupu na území (srov. naposledy citovaný rozsudek) a obvykle ani nepovolený vstup doprovázený předložením padělaného či neoprávněně pozměněného víza (např. rozsudek zdejšího soudu ze dne 27. 10. 2023, č. j. 49 A 4/2023-36) nebo předložením zneplatněného víza (rozsudek zdejšího soudu ze dne 11. 4. 2024, č. j. 53 A 1/2023-23), jestliže k takovému jednání nepřistoupí další okolnosti. Mezi takové okolnosti lze dle judikatury zařadit např. protiprávní jednání v dřívějších zemích pobytu či na území České republiky, trestná činnost, zjevná a prokázaná účelovost žádosti o mezinárodní ochranu, nerespektování dříve uloženého zákazu vstupu na území či rozhodnutí o vyhoštění nebo vedení cizince jako nežádoucí osoby v schengenském informačním systému apod. (srov. bod [31] rozsudku Nejvyššího správního soudu č. j. 5 Azs 73/2023-28, bod 30 rozsudku zdejšího soudu ze dne 30. 8. 2023, č. j. 58 A 3/2023-37, nebo bod 26 rozsudku Městského soudu v Praze ze dne 12. 7. 2023, č. j. 21 A 28/2023-29). Vyjádření úmyslu pokračovat v nelegální cestě pak může být další okolností, jež snižuje důvěru v to, že se cizinec podřídí právnímu řádu České republiky, a která může vést k důvodnému závěru o nutnosti nepovolit cizinci vstup na území České republiky, a to především tehdy, je-li doprovázena předložením padělaného nebo pozměněného dokladu a účelově podanou žádostí o udělení mezinárodní ochrany (srov. již výše citovaný rozsudek zdejšího soudu č. j. 45 A 5/2023-27 nebo rozsudek zdejšího soudu ze dne 17. 10. 2023, č. j. 48 A 5/2023-25).
20. V případě žalobce byl dán důvod pro aplikaci § 73 odst. 3 písm. c) zákona o azylu. K tomu soud předně uvádí, že žalovaný v napadeném rozhodnutí sice citoval celé toto ustanovení, avšak z napadeného rozhodnutí je seznatelné, že důvod pro nepovolení vstupu spatřoval v domněnce, že by žalobce mohl představovat nebezpečí pro veřejný pořádek (nikoli pro bezpečnost státu). S tímto závěrem se soud ztotožňuje. Jak totiž vyplývá z obsahu správního spisu, žalobce se v České republice v minulosti již dvakrát dopustil trestné činnosti a byl opakovaně odsouzen k trestu vyhoštění. Tresty vyhoštění žalobce sice vykonal, nicméně jeho minulá trestná činnost již sama o sobě snižovala důvěru v to, zda bude žalobce v případě pobytu na území České republiky respektovat zdejší zákony. Soud přitom nesdílí názor žalobce, že k jeho trestní minulosti nemělo být přihlíženo, ale naopak považuje žalobcovu trestnou činnost za relevantní a podávající obraz o žalobcově osobnosti a riziku s ní spojeném. K žalobcově trestní minulosti dále přistupoval fakt, že žalobce byl veden v evidenci nežádoucích osob a že mu byl uložen zákaz vstupu a pobytu na území Evropské unie, kterýžto dne 1. 3. 2024, kdy žalobce přicestoval do České republiky, nadále trval. O žalobcově laxním přístupu k právnímu řádu přitom svědčilo i to, že se již dříve opakovaně pokusil vstoupit na území členských států Evropské unie, a to navzdory uloženému zákazu, čímž se současně opakovaně dopustil protiprávního jednání. Kombinaci žalobcovy trestní minulosti, dřívějšího jednání proti normám cizineckého práva, jeho vedení v evidenci nežádoucích osob a opakovaný pokus o vstup na území České republiky v době trvajících zákazů vstupu a pobytu přitom zdejší soud považuje i ve světle výše citované judikatury za zcela postačující k tomu, aby žalobci nebyl povolen vstup na území České republiky z důvodu hrozby, jakou představoval pro veřejný pořádek.

21. Tvzení žalobce, že neměl v úmyslu porušit svým přicestováním do České republiky právní předpisy a že se domníval, že zákaz jeho vstupu na území skončil v únoru 2024, pak soud považuje za velmi nevěrohodná. Vzhledem k tomu, že se žalobce (dle nezpochybnovaného zjištění žalovaného) pokusil v době trvajícího zákazu neúspěšně vstoupit v průběhu měsíce května 2023 jedenkrát do Maďarska a dvakrát do České republiky, lze naopak předpokládat, že mu při dřívějších nepovoleních vstupu muselo být opakovaně vysvětleno, že zákaz trvá až do 9. 8. 2024. Sdělil-li snad žalobci jeho právník v květnu 2023 nesprávně, že zákaz vstupu a pobytu skončí již v únoru 2024 (což je ovšem ničím nepodložené tvrzení žalobce), pak tato skutečnost musí jít plně k tíži žalobce. Pokud žalobce poukazuje na to, že i z dřívějšího rozhodnutí žalovaného o nepovolení vstupu vyplývalo, že zákaz skončí v únoru 2024, pak se opět jedná jen o nepodložené tvrzení, které žalobce v tomto soudním řízení nijak neprokázal, a z něhož proto nelze vycházet. O opaku svědčí výpis z evidence nežádoucích osob založený ve správním spise.
22. Aniž by chtěl soud jakkoli předjímat výsledek řízení vedeného pod sp. zn. 45 Az 4/2024 ve věci žádosti žalobce o udělení mezinárodní ochrany [o níž žalovaný rozhodnutím ze dne 18. 3. 2024, č. j. OAM-318/LE-LE05-D04-2024, rozhodl tak, že ji shledal nepřipustnou dle § 10a odst. 1 písm. b) zákona o azylu, a řízení o mezinárodní ochraně zastavil podle § 25 písm. i) téhož zákona s tím, že státem příslušným k posouzení žádosti je Rumunsko], považuje za podstatné také to, že se žalobce (dle vlastního tvrzení uvedeného ve správním řízení) vzdal dočasné ochrany, kterou mu udělilo Rumunsko, a následně přicestoval do České republiky, kde požádal o mezinárodní ochranu. Jeho žádost tak lze za daných okolností vnímat jako snahu o zneužití institutu mezinárodní ochrany k tomu, aby se žalobce dostal do členského státu Evropské unie dle své volby, a jako snahu o obejítí pravomocného zákazu vstupu na území, což rovněž představuje legitimní důvod pro odepření vstupu žalobce na území České republiky (srov. bod [31] rozsudku Nejvyššího správního soudu č. j. 5 Azs 73/2023-28 nebo také bod [20] rozsudku téhož soudu ze dne 28. 11. 2013, č. j. 5 Azs 15/2013-73).
23. Skutkové okolnosti této věci se přitom značně liší od těch, které zdejší soud posuzoval v rozsudcích ze dne 27. 10. 2023, č. j. 49 A 4/2023-36, a ze dne 13. 3. 2024, č. j. 42 A 1/2024-36. V prvním případě byl cizinci odepřen vstup do České republiky, neboť neoprávněně přicestoval a pokusil se neoprávněně vstoupit na území pomocí pozměněného víza, a to navíc v situaci absence předchozí protiprávní činnosti cizince (natož trestné) a absence snahy o zneužití institutu mezinárodní ochrany. Ve druhém případě byl cizinci odepřen vstup s odůvodněním, že byl veden v evidenci nežádoucích osob, na území vstoupil bez pobytového oprávnění, žádost o mezinárodní ochranu podal až poté, co byl vyhoštěn a následně neuspěl se svým pokusem vstoupit na území České republiky, a vyjádřil úmysl na území České republiky pracovat, přestože k výdělečné činnosti na území České republiky nebyl oprávněn. V žádném ze žalobcem odkazovaných rozhodnutí tedy nebyla řešena situace skutkově srovnatelná s touto věcí, protože se žalobce nemůže oprávněně dovolávat závěrů, které zdejší soud přijal v jiných odlišných případech (v nichž zrušil rozhodnutí žalovaného o nepovolení vstupu cizince na území).
24. Námitku nepřezkoumatelnosti napadeného rozhodnutí, kterou žalobce spatřuje v tom, že žalovaný nezdůvodnil nevyužití zvláštních opatření dle § 47 zákona o azylu, soud taktéž neshledal důvodnou. Žalobce se totiž mylí, když tvrdí, že v napadeném rozhodnutí „*naprosto absentuje*“ jakékoli odůvodnění. Žalovaný se touto otázkou zabýval (byť poměrně stručně), a to v posledních dvou odstavcích strany 3 napadeného rozhodnutí.

25. Při zvažování zvláštních opatření jako alternativy k nepovolení vstupu je namístě zohlednit pobytovou historii žadatele a jeho předchozí protiprávní jednání, přičemž je třeba zvážit jeho osobní, majetkové a rodinné poměry, charakter porušení povinností souvisejících s řízením o nepovolení vstupu, jeho dosavadní chování a respektování veřejnoprávních povinností, včetně charakteru porušení těchto povinností ze strany cizince. Zároveň je třeba dbát na to, že k zajištění žadatelů by mělo docházet v souladu se zásadou nezbytnosti a přiměřenosti (srov. body [36] a [37] usnesení rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 28. 2. 2017, č. j. 5 Azs 20/2016-38, č. 3559/2017 Sb. NSS). V této konkrétní věci přitom soud dává žalovanému za pravdu v tom, že žalobcovo opakované protiprávní jednání – a to jak jednání dřívější, za něž byl dokonce i trestně odsouzen, tak i jednání aktuální spočívající v opakovaném pokusu o porušení zákazu vstupu a pobytu na území České republiky – nesvědčilo o tom, že by žalobce respektoval případné mírnější zvláštní opatření, neboť nedávalo žádné záruky, že se žalobce podřídí stanoveným pravidlům.
26. Žalobcem namítanou skutečnost, že napadené rozhodnutí představuje zásah do jeho rodinného života, neboť v České republice pobývá jeho matka, pak soud rovněž nepokládá za důvodnou. V tomto ohledu je podstatné to, že žalobce a jeho matka pobývali v rozdílných státech již před pokusem žalobce o neoprávněný vstup na území České republiky a napadené rozhodnutí na tom ničeho nezměnilo (tedy odloučení nezpůsobilo, ani nijak neprohloubilo).
27. Ve vztahu k době, po kterou se žalobci nepovoluje vstup na území ve smyslu § 73 odst. 4 zákona o azylu, pak soud konstatuje, že žalovaný při jejím stanovení respektoval zákonné mantinely, neboť ji stanovil do 28. 8. 2024, tedy v délce maximálních 180 dnů ode dne podání žádosti o udělení mezinárodní ochrany. Napadené rozhodnutí v tomto ohledu také zdůvodnil, a to konkrétně na straně 4, proč soud žalobci nedává zapravdu v tom, že by napadené rozhodnutí bylo nepřezkoumatelné. Argumentaci žalobce, že postup žalovaného zohledňující maximální předpokládanou délku trvání řízení o mezinárodní ochraně, včetně případného soudního přezkumu, byl chybný a nekorespondující se smyslem právní úpravy, soud rovněž nepřisvědčuje. Soud má naopak za to, že takový postup odpovídá smyslu i účelu aplikovaného ustanovení, který lze spatřovat v překlenutí doby, po kterou je vedeno řízení o mezinárodní ochraně a po kterou následně probíhá případný soudní přezkum rozhodnutí, jímž nebylo žádosti vyhověno, a v zajištění toho, že cizinec po skončení soudního řízení, bude-li pro něj neúspěšné, odcestuje z území České republiky (srov. body 84 až 92 rozsudku zdejšího soudu č. j. 45 A 5/2023-27).

Závěr a rozhodnutí o nákladech řízení

28. Vzhledem k tomu, že žaloba nebyla důvodná, soud ji zamítl (§ 78 odst. 7 s. ř. s.).
29. O náhradě nákladů řízení soud rozhodl v souladu s § 60 odst. 1 s. ř. s. Žalobce nemá právo na náhradu nákladů řízení, neboť ve věci neměl úspěch. Žalovaný, který byl naopak plně úspěšný, náhradu nákladů řízení nepožadoval a netvrdil, že by mu vznikly nějaké náklady nad rámec jeho běžné úřední činnosti. Soud proto ani žalovanému právo na náhradu nákladů řízení nepřiznal.
30. Ustanovenému zástupci soud odměnu nepřiznal, neboť zástupce neučinil v řízení žádný úkon. Žalobce podal ještě před ustanovením zástupce projednatelnou žalobu, ve které uvedl, že byla sepsána v rámci poskytování bezplatné právní pomoci. K návrhu na ustanovení konkrétního zástupce žalobce dodal, že JUDr. Tomšíček je již seznámen s daným případem, což odpovídá informaci, kterou zná soud z úřední činnosti, tedy že Advokátní kancelář Volopich, Tomšíček & spol., s.r.o., poskytuje bezplatné právní poradenství žadatelům o

mezinárodní ochranu na základě smlouvy se žalovaným. Z těchto důvodů má soud za to, že zástupci nenáleží ani odměna za přípravu a převzetí věci.

31. Závěrem soud doplňuje, že si je vědom rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 29. 8. 2019, č. j. 8 Azs 205/2019-22, č. 3930/2019 Sb. NSS, podle kterého rozhodnutí o ustanovení zástupce nabývá právní moci dnem, kdy bylo doručeno jak zástupci, tak zastoupenému. V „zalhůvaných“ řízeních, jímž je i řízení o nyní podané žalobě, se však ukazuje nepraktičnost závěru, který Nejvyšší správní soud ve zmíněném rozsudku zvolil. S ohledem na § 73 odst. 7 zákona o azylu je soud povinen rozhodnout ve lhůtě 7 pracovních dnů od doručení správního spisu. Vzhledem k tomu, že tato lhůta končí dnešního dne, soud již déle nečekal na vrácení doručanky k písemnosti, již bylo žalobci zasláno ustanovení zástupce. Byla-li smyslem rozsudku č. j. 8 Azs 205/2019-22 ochrana práv žalobce, vedla by aplikace jeho závěru v nyní posuzované věci ke zcela opačnému závěru. S ohledem na omezení osobní svobody žalobce a s tím spojený požadavek na soudní přezkum v přiměřených lhůtách, dal soud přednost rozhodnutí v zákonné lhůtě před formálním vyčkáváním na vrácení doručanky.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejbližší následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

Nejvyšší správní soud však kasační stížnost odmítne pro nepřijatelnost, jestliže svým významem podstatně nepřesahuje vlastní zájmy stěžovatele (§ 104a odst. 1 s. ř. s.).

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Praha 19. dubna 2024

Mgr. Marcela Uhříčková, v. r.
samosoudkyně